

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2387/2019
11.03.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Мариинковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Стојан Поповић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде и државне управе, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 380/2019 од 13.02.2019. године, у седници одржаној 11.03.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 380/2019 од 13.02.2019. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 380/2019 од 13.02.2019. године, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 2317/17 од 07.11.2018. године, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље, којим је тражила да се тужена обавезе да јој на име накнаде штете због неисплаћене накнаде зараде као нераспоређеном државном службенику за период од 01.01.2014. године до 30.06.2017. године исплати укупно 870.289,85 динара, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, а одбијен је и захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 155.475,00 динара, са каматом од извршности до исплате и захтев за накнаду трошкова жалбеног поступка. Тужиља је обавезана да туженој накнади трошкове поступка од 9.000,00 динара, са каматом од извршности до исплате.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, оцене правног питања од општег интереса и ради уједначавања судске праксе, на основу члана 404. ЗПП.

Ревизија тужиље дозвољена је као редовна, у смислу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, с обзиром да је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одлучио о захтевима странака.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 55/2014), па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужила је била радник Општинског суда у ..., на радном месту записничара до 01.01.2010. године, када је након реорганизације судства тај суд укинут, а тужила преузета од стране Основног суда у .., решењем од 09.02.2010. године којим је остала привремено нераспоређена до доношења Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у том суду, када ће коначно бити одлучено о њеном радно-правном статусу. То решење тужила није побијала, па је оно постало коначно и опстало је у правном промету. Међутим, Основни суд у ... донео је решење од 24.11.2010. године којим је утврђено да тужили по сили закона престаје радни однос због тога што је нераспоређена два месеца, а не постоји могућност да буде премештена на друго радно место, па јој је радни однос престао 01.12.2010. године. То решење је пресудом Управног суда од 20.09.2012. године поништено, а предмет је враћен надлежном органу на поновно одлучивање. Неспорно је да тужена након тога није донела ново решење о радно-правном статусу тужиле.

Из тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд извлачи закључак да је тужила и даље у статусу нераспоређеног запосленог, па како јој тужена није исплаћивала накнаду плате у износу од 65% од основне плате, усвојио је тужбени захтев тужиле и тужену обавезао на исплату за тражени период од јануара 2014. године закључо са јуном 2017. године.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев, правилно налазећи да тужила нема право на накнаду штете у висини неисплаћене накнаде зараде за тражени период, без обзира што тужена након поништаја решења од стране Управног суда, није поново одлучивала о радно-правном статусу тужиле. Ово из разлога што је тужили као нераспоређеном државном службенику радни однос престао по сили закона, јер (у року од два месеца) није могла бити премештена на друге одговарајуће послове, а у смислу члана 131. став 1. тачка 3. Закона о државним службеницима.

Заузето правно становиште другостепеног суда је и по налажењу Врховног касационог суда, правилно. Наиме, одредбом члана 131. став 1. тачка 3. Закона о државним службеницима прописано је да државном службенику по сили закона престаје радни однос ако је нераспоређен а не буде премештен на друго радно место – наредног дана од протека два месеца од кад је постао нераспоређен. Имајући наведено у виду, правилан је закључак другостепеног суда да је решење о престанку радног односа тужили само деклараторне природе, па како је њој престао радни однос по сили закона, престало је и право на исплату накнаде зараде као нераспоређеном државном службенику. Стога се неосновано ревизијом указује на погрешну примену материјалног права.

На основу члана 414. ЗПП Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић